

Părerea publicului •

sovietici, constructori ai comunismului. Cred că există asemenea piese și în literatura dramatică a altor țări socialiste. Am văzut la Teatrul „Ion Vasilescu” piesa Spargerea de la miezul nopții. Știți că este singura piesă iugoslavă contemporană pe care am văzut-o? Dar este oare ea piesa reprezentativă a dramaturgiei iugoslave de azi?

E bine că se joacă Cui i-e teamă de Virginia Woolf? Eu cred că personajele acestei piese sînt exact așa cum pot să ajungă să trăiască niște oameni într-o societate nedreaptă. Am citit însă, că, mai ales, tinerețul occidental e foarte activ în lupta împotriva rînduieților nedrepte ale societății capitaliste. Am citit că teatrul pe care-l fac acești tineri este un drapel al acestei lupte. Ceea ce e prea amestecat și neclar în acest teatru poate fi, eventual, sistematizat de un bun regizor de la noi și prezentat și pe scenele noastre.

Dacă-mi permiteți, ca responsabilă culturală în grupa sindicală, îmi voi expune părerea despre modul cum se difuzează biletele pentru spectacolele de teatru. Nu-mi place nici mie să fiu „mobilizată” la anumite spectacole. Datorită unor experiențe negative din trecut, tovarășii mei din secție nu mai vor să cumpere bilete „prin întreprindere”. Ei suspectează spectacolele, chiar dacă au auzit că sînt reușite și chiar dacă, anterior, își manifestaseră dorința să le vadă. De ce? Li se pare că e ceva „necurat”, dacă li se oferă bilete la spectacolele cu piesele respective prin difuzorii de bilete, și preferă să-și procure biletele singuri. Iată urmarea faptului că, uneori, ca să putem obține bilete la spectacolele bune, am acceptat „să ni se bage pe gît” și bilete la spectacole proaste. Cred că asemenea practici, care mai dăinuie încă, trebuie definitiv abandonate.

Am urmărit cu mult interes și cu multă emoție cuvîntările rostite de oamenii muncii, reportajele referitoare la entuziasta primire de care s-a bucurat în cursul vizitelor de lucru întreprinse, tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți conducători ai partidului și statului nostru în toate județele țării. Pe acele meleaguri unde, de secole istoria poporului nostru s-a împletit cu cea a naționalităților conlocuitoare, unul dintre succesele cele mai importante ale construcției socialismului este și acela al înfrățirii poporului român cu aceste naționalități conlocuitoare sub conducerea partidului. Cred că acest subiect va trebui să-și găsească locul convenit și pe scenele teatrelor.

ȘTEFANIA MIHĂILESCU
cartonagistă

CONFERINȚE EXPERIMENTALE ȘI CAIETE- PROGRAM

Mergeam cîndva mai rar la teatru. Pînă cînd, în armată fiind, am făcut figurație în Mihai Viteazul, și am avut ocazia de a cunoaște cîțiva dintre principalii interpreți ai filmului. E adevărat că, înainte de a fi recrutat, văzusem destule spectacole, dar fără o alegere anume și fără a da mare importanță frecventării teatrelor. Priveam spectacolele ca pe niște simple distracții, care ar avea darul de a mă înveseli și atît. Abia atunci cînd, la filmări, am avut discuții cu actorii, mi-am

dat seama cît de superficială fusese impresia mea despre teatru, și m-am simțit destul de stînjinit.

Revenind la viața civilă, am început să mă ocup cu mai multă seriozitate de formarea unor cunoștințe cît mai sigure în privința artei teatrului. Am citit chiar și cîteva monografii de actori, sînt la al doilea volum din Istoria teatrului universal a lui Vito Pandolfi... Acum merg mult mai des la spectacole, și după o oarecare alegere. Nu mă înghesui la premiere; e și greu să obții bilete și nu-i de loc rentabil: poate fi un spectacol slab. Citesc cronicile, mai întreb pe unul, pe altul... Vorbind însă de „cultura mea teatrală”, mă gîndesc că aș putea fi ajutat foarte mult dacă aș avea posibilitatea de a participa la asemenea conferințe experimentale ca acelea care făcuseră cîndva, după cum mi s-a povestit, o epocă de glorie la Teatrul Național.

La Universitatea Populară, cursurile de teatru sînt cam amestecate, după părerea mea; cele de la televiziune, dîmpotrivă, foarte limpezi, bine orientate, dar trec prea repede peste momente foarte importante ale istoriei teatrului. Mie nu mi se pare greu de realizat de către fiecare teatru această propagare a problemelor artei teatrale în rîndul maselor de spectatori. Unii cred că se poate vorbi frumos și cu bibliografie numai despre clasici și autori confirmați de istoria artei. Eu cred că se poate discuta, de către un conferențiar inimos și bine pregătit, chiar și despre un autor debutant. Apreciindu-se însemnătatea textului scris de el, prezentîndu-i lucrarea, comentîndu-i tema și ramificațiile temei în dramaturgia contemporană, ni s-ar oferi și nouă, spectatorilor, jaloane mai sigure de înțelegere și apreciere.

În acest sens, cred că ar trebui ca acei ce fac programele de sală să fie și ei mai îndatoritori. Am citit caietele-program ale Teatrului Național. Le am acasă, cred, pe toate, și le păstrez ca pe cărțile cele mai dragi. Pe unele am chiar și autografe de la actori. În schimb, mi s-a întîmplat la Teatrul Mic și la Teatrul „Nottara” și la Teatrul „Bulandra” să primesc o simplă foaie cu distribuția și atît. E puțin și e păcat...

GHIȚĂ ION
cartonagist

UN PERSONAJ ADEVĂRAT: TOVARĂȘUL MEU DE MUNCĂ

— Nu am jucat teatru niciodată. Nici măcar n-am recitat. Nici chiar în școală. Din timiditate și îndărătnicie. Poate de aceea am avut cîndva revelația teatrului, care m-a captivat cu fascinanța sa poezie și m-a îmboldit să seriu. Teatrului îi datorez bucuria de a fi simțit acel val de iubire care se numește poezie. „Mi-ai luat inima și m-ai dus cu tine, / Și m-ai suit în vise și m-ai plimbat prin stele...” seriam atunci. Nici acum momentele mele de frenezie lirică nu au pierdut influența poeziei scenei.

— Așadar, mergeți la teatru pentru a regăsi climatul de poezie?

Măsurîndu-și cuvintele cu teama că nu exprimă exact sensul gîndurilor ei, Eugenia Matyas este mult mai aproape de imaginea standard a chimistului decît de aceea a poetului. Cu toate acestea, tehnicianul de la laboratorul uzinal este o poetă sensibilă și expresivă, care poartă în suflet și în vers